

הסביר בפס' ר"ב – ס"מ טוטח – א"ו רוחמה נgi מה ידרוג בכני חיבורה הרוסה לה, וכי אמר לה ברודז, לבנוה לה ביתה – אף שיאננס דרישות חז"ל לעוזן, בקושייתו הרטק"ז – ביליאינס עיר הפטא. ונהכאר בהקדים, שבדרך הפטא, כ"ג יזירקרא לה פ"י טקרא (ROLE טלא ארा), ורק שהוא ברפיון א"א (מכור לה א"ל לא "לא" מ"א). ולכן אין למרא בכחוב ויאמר לה ברודז "אין את פון האטהורף", כי פירוש "ויאמר לה", הוא מינוי ולא שלילה, ומסנן"פ"ז באם ה"י" זה מענה לדבריו "לא אהיה" באחת שפהותיך", הרן אייז'טשיגו בבלבר כ"א אלילה לגמרי, ואם זה מתייחס להה שאמר "אלא פון האטהורף", ה"ז בפה קרול אנטאג ברשווין.

רבן בנוغو להכהוב "לבגנו לה ביה", הונע הטעם ארקי איננו מעריש בכהות.
 דמ"ע (קדושיםן אס, ב) גלא נהקיים (גסה"ר) בגבל כי נשתרבב לעילם הoga בפה"ש זלה"
 פ"ז (קדושיםן טס) "לבגנו לה ביה", ר' ק"ט ז"ה ק"ט ז"ה
 ספיק הי"א - כי רשותי לא עלה חנופה (וזה מוכרא משלו נחחות, אשבה חילה כחוב לנוון רביבס ואח"כ "לה" לנוון אח' ייחיד, כדרצירים" טס), והחנופה לא נשתרבבה לעילם.

(א) מכיוון שיש בזיה מחלוקת גמרא ונדרש, צריך לפרש את הගדרה, שהגדרה

גנבת יוחר לפטת. (כ) גטרא וכדרע, הלכה בגררא, והלכה ה' במעשה, עולם הפטא.
וילא עיגען גען? (ב) לgesoch הרות הי מחות קיטום (בבל) מלחנופה (וטקר, טעניניכט אוחר,

כפירות"י (סנהדרין כר,א) "הנוגה - שטראין עטמן חטירדים"). וא"כ יוקשה מס' 1 לה" ולא א."להן" ל', רבים, מכירין טעניהם לא נזקיכו. (2/1/2)

(ב) הכהוב "לבנווה לה ביה", סדרבר בענין בניו שאר

לזכור (ולא לענין הסקה עצמה). ובנוגע ל^פובל, הרוי כל זמן שהחיה - בבל קיימתו, ^{צ'יש'} (ולא כבנובות), טלא נחקרים להزم זה, שנחבטל ^{לען} הטעם (בנ' כהעיר-היות קיימתו).

שאלה: לא חטנו טעם הא' והב'.

מסיק ה"א (ולipsis הברה שנשוויב ליעלים הוא מני"ש "לה" ל' ייחיד). ומהי זה חירכה

ביענה כת"י דש"פ קדושים

צילום 1:

גברא אגברא קא רמית

באופן הלימוד בדרכי ההלכה

כאן הוא 1) לגמרי מיותר (לולא החידוש: דיש לכorth בלי חיוב מיתה, ודמיתה דוקא כשייה) – עדים – בהם – התראה (2) גם שלא שלא במקום וגם זה – בדרך הפשט עכ"פ – "דבר שהרי בכלל (במקוםו) ויצא מן הכלל".

וגם בעניין אופנו חיוב מיתה כנ"ל

הרי זה שהכתבו "מות יומתו" יוצא מן הכלל מכירח דיש כרת بلا מית וא"כ מי נפק"ם ? לפירש"י דעתך מציאות כרת – בעונש בפ"ע – ג"ז יلفין מהענין ומהכתב דחייב מיתה – ולכן מתורצת ג"כ התמי' הכי גדולה לשאר הפי' בהכלל דכל שزادנו כ' חטא ומכ"ז אין כרת מחלוקת לחטא בת"א דוקא מיתה (סנה' סה, א).

כרת דפסח ומילה אינו נלמד משאר הכריתות, אלא שהם "מועד" במספר. לפירש"י הנ"ל "טפל" ולמדו דיניהם מכרת ש(שגחתם חטא) יש בהם קרבן.

צלום 2:

שמע מדרשו

כדיוק רשיי בהסתירה בפשתות הכתוב בתחילת ל' רבים ומסיים ל' יחיד

ולהש"ס "לבנות לה בית" פ"י 1) בקביעות, או 2) לא בנו מלכתחילה (כפרש"י).

בשנער

בית

צילום 3 :

(ולא בקביעות שהוא היפך רפואי ולא דשלילה "לא")

מה שהייתה בבל **ברפיון** הייתה החנופה צרייך

ג"כ נחית לבבל דוקא. זכר ורמז זה בפי ר"ח (שבת קמא, ב) דמנעל רפואי – משתרכב מן הרגל

? ! וכי כמה השיעור ? [כנראה נלקחה הקושיא מלי' רשי' בקידושין – אבל לרשי' שם החנופה הייתה "בקביעו" בבל, היינו תמיד וכעורך זה מה דاشתרכוב לזמן הברייתא – פשט שאייז קביעות